

A miniszterelnök boldoggá tesz

Tavaly márciusban elregéltem a *Népszabadság* olvasóinak, hogy a Postabank akkori vezére és kancellárja, Princz Gábor miként tiltotta meg, először és utoljára, a *Magyar Narancs* akkori felelős szerkesztőjének egy oknyomozó írás leközlését, mely súlyosan kompromit-

álta volna a szocialisták frakcióvezetőjét, Szekeres Imrét. A szerkesztő, hogy mentse a talán még menthető, elárulta, hogy a lap újságírója fideszes forrásból merítette anyagát, így hát a botrány a *Narancs*-cikk nélkül is kipattan pillanatokon belül, a Fidesz programalkotó díszösszejövetelén. Princz megköszönte az információt, majd azon nyomban felhívta Orbán Viktort, és megkérte, hogy ne szellőztesse Szekeres ügyét. Néhány hónappal a választások előtt ez különös kérés, mégsem talált süket fülekre. A Fidesz-konferenciára készített hírlevélből az utolsó pillanatban kimaradt a tudósítás a Szekeres házaspár lukratív huncutkodásairól.

A *Népszabadság* június 3i száma beszámol Kuncze Gábor sajtóértekezletéről. Kuncze okmányokkal bizonyította, hogy a Postabank 1977 novembere és 1998 júliusa között 800 millió forinttal támogatta a Mahir Cityposter Kft.-t, amelynek tulajdonosai és vezető tisztviselői mind a Fidesz nagy hatalmú székértelói. A pénz jelentős része a Fidesz választási kampányát támogatta meg. Princz és Orbán telefonbeszélgetése éppen a két említett időpont kellős közepére esik. Most már értem, miért engedelmeskedett látszólagos érdekei ellenére Orbán olyan készségesen a bankvezérnek. Dólt a zsozsó, és többet nyomott a latban, amennyit nyomhatott volna Szekeres Imre elveszett becsülete. Sőt még ma is csodákra képes a régebben bezsebelt pénz: mert csak csodának nevezhető, hogy Princz Postabankjának vesztesége a posztprinczi korban gyors növekedésnek indult, Orbán mai megítélése szerint már 150 milliárdra rúg, de Princz ellen nem indult eljárás. Princz zsebre vágta azokat, akik a pénzét zsebre vágták.

A Kuncze sajtóértekezletéről készített tudósítás alatt a következő cím olvasható: „Orbán: A Fidesznek semmi köze nem volt a Postabankhoz”. A miniszterelnök, ahányszor a veszélyérzékeli ingerei riasztják, hadat üzen a valóságnak. Sőt még a valósínűségnek is. Például: még el sem kezdődött a vizsgálat a Lockheed-level ügyében, de ő már bejelentette, hogy az ügyben a korrupció nem játszott szerepet. Ezt mindenki rögtön elhitte neki. Hiszen ki ne tudná, hogy a Lockheed sohasem óhajt politikai kapcsolatok révén üzleti előnyökhöz jutni. A Lockheed alkalmazottai soha, seholy nem használták ki karvalyhírű vállalatuk befolyását. Nyilván a lockheedes követjélelt férrias bája nyugözte le a három államtitkárt és az öket követö szenátorok légioját, és az a rossz, aki másra gondol.

Ugyanígy a Postabank ügyében is olyat lóditott kapásból, az első napon, hogy igazából még a nyomdafestéknek is el kellett volna pirulnia. Ismétlem: „A Fidesznek semmi köze nem volt a Postabankhoz.” Hát nem remek? Hazudozó miniszterelnök minden bökörban terem, de ilyennel, aki még a hitelesség leghalványabb látszatára sem tart igényt, ilyennel csak mi büszkélkedhetünk. Csak a mi miniszterelnökünk épít arra, hogy a határozott fellépést a választópölgár többre becsüli, mint az igazmondást. Ezt már megszoktam tőle.

Csak a mi kormányfőnk épít arra, hogy a határozott fellépést a választópölgár többre becsüli, mint az igazmondást. Ezt már megszoktam tőle.

Ugyanígy a Postabank ügyében is olyat lóditott kapásból, az első napon, hogy igazából még a nyomdafestéknek is el kellett volna pirulnia. Ismétlem: „A Fidesznek semmi köze nem volt a Postabankhoz.” Hát nem remek? Hazudozó miniszterelnök minden bökörban terem, de ilyennel, aki még a hitelesség leghalványabb látszatára sem tart igényt, ilyennel csak mi büszkélkedhetünk. Csak a mi miniszterelnökünk épít arra, hogy a határozott fellépést a választópölgár többre becsüli, mint az igazmondást. Ezt már megszoktam tőle.

Aztán mégis sikerül meghökkentenie. A Fidesz-kormány idején – állítja Orbán ugyanebben a tudósításban – bizonyos szempontból minden cég Fidesz-közeli, mivel a Fidesz alakítja a gazdaságpolitikát, és osztja el a támogatásokat. Vagyis: minden cég érdekelt abban, hogy jó kapcsolatokat ápoljon a Fidesszel, mert ettől függ, hogy hóna alá nyúl-e az állam.

A polgári demokráciákban az állami szféra nemcsak az egyházaktól független, nemcsak az állampölgárok világnézeti küzdelmeibe nem szöl bele (amíg ezek nem fenyegetik kisebbségek létét, kultúráját, vagyonbiztonságát), hanem a piaci versenyt sem befolyásolja rokon-

szenv-ellenszenv alapon. Természetesen – az állami szférában is emberek dolgoznak – a kormánytisztviselők újra és újra megsértik ezt a szabályt, de legalább suba alatt, tehát szörványosan. Orbán Viktornak azonban van egy olyan szenvedélye, amely még lóditási vágyánál is erősebb. Egy-egy hatásos fenyegetözés érdekében olykor még igazat is hajlandó mondani. Ez meg-hökkenésem mélyebb oka. A Fidesz csakugyan arra törekszik, hogy minden céget (minden értelmiségi csoportot, minden kutyatenyésztöt és gombaszédöt) füg-göségi helyzetbe hozzon, és kiépítse bennük az alattvalói reflexeket. A Fidesz osztja el a támogatásokat, jó lesz tehát parírozni. Orbán a fenyegetözést az állampölgárcselet rangjára emelte. Ugyanazt feltételezi állampölgáraitól, amit a hímsoviniszta a nőkröl; hogy élvezik, ha megerözszakolja öket.

Egyébként ez a fenyegetözési hajlam alighanem ragályos. Simicska sem védekezik, ha rábizonyítják egy-egy turpisságát, hanem feljelentéseket fogalmaztat. Vagy itt van a Mahir elnök-vezérigazgatója, Györi Tibor, aki elismerte, hogy Kuncze dokumentumai valódiak, vagyis ő és vállalata rendszeresen fosztogatta az adófizetöket; de ez szöra sem érdemes. Viszont feljelentette Kunczét az üzleti titok megsértése miatt. Holott üzleti titok csak becsületes gazdasági magatartást oltalmazhat, mert az üzleti tisztességhez erősebb társadalmi érdek füzödik, mint az üzleti titokhoz.

Orbán Viktor boldog lehet: iskolát teremtett. Tanítványai a zöldfülű lurkóktól Kosztolányi Dénesig ugyanúgy füllenének és ugyanúgy fenyegetöznek, pattogó hangon, eltökélt merevséggel a kamerába bámulva, mint ő. De én még boldogabb vagyok. Az a legbösegebb örömforrás ugyanis, ha az történik, amire számí-tunk. Én azt várom a miniszterelnöktől, ahányszor védekezésre kényszerül, hogy lóditani és fenyegetözni fog: és sosem csalódom. Ezért állítom, hogy a miniszterelnök engem folyamatos boldogságban részesít. A mai napon például egyetlen újság egyetlen oldalán lóditott és fenyegetözött, a lehető legfrappánsabb, legmámorítóbb megfogalmazásban.

Eörsi István
író, közfíró